Írta: Adminisztrátor
2022. november 15. kedd - Módosítás: 2022. november 15. kedd

2022. november 9. - **Az időtlenség festői ábrázolásáért kapott rangos elismerést Sulyok Gabriella**

Sulyok Gabriella Munkácsy- és Pro Urbe Sopron díjas grafikusművész nemrégiben vette át a Magyar Művészeti Akadémia Képzőművészeti Tagozatának legrangosabb díját, művészi filmjével pedig beválogatták egy nemzetközi képzőművész filmes verseny legjobbjai közé. Sulyok Gabriella ingázik szülővárosa, Sopron és lakhelye, Budapest között, ám igazi otthona mindig a leghűségesebb város marad, így a Soproni Téma kérdéseire is örömmel válaszolt.
–Legutóbbi, a nyolcvanadik születésnapja előtt tisztelgő soproni életmű-kiállításán azt mondta: elég szemtelen életet élek, ami újabb és újabb ötleteket és alkotásokat eredményez. Az akadémiai nagydíj ennek a megkoronázása?

–Nagyon meglepett, és egyben nagyon jólesett ez az elismerés, valóban úgy érzem, hogy a munkásságom összefoglalt minőségét jelzi a díj. Számomra azt is jelenti, hogy sok-sok éve kísérik figyelemmel a munkáimat, ahogy ők a méltatásban fogalmaztak: „Több évtizedes, unikális rajzi virtuozitásáért, a láthatatlan vonallal történő képi absztrakciójáért, az időtlenség festői ábrázolásáért.” Ez elmondhatatlanul jóleső összefoglalás.
–A méltatás azt is kiemelte, hogy „filmes összművészeti alkotásokat is készít, ahol a zene, grafika és a mozgókép egyforma súllyal van jelen.”. Ezen a területen választották be most alkotását a legjobbak közé a szolnoki Nemzetközi Képzőművészeti Filmfesztiválon.
–Ez is egy csoda számomra, hogy több mint 3000, a világ minden tájáról nevezett alkotás közül az enyémet is levetítették. Azért is érdekes számomra a filmes vonal, mert nem vagyok ezen a téren diplomás szakember. Ugyan elkezdtem a színművészetit a képzőművészeti főiskola után, de ezt nem fejeztem be, ugyanakkor nagyon inspirál a filmkészítés. A versenyfilmem Az önarcképről… Tenk Lászlóval címet viselte, amelyben a festőművész jelenik meg alkotás közben, mégpedig az idősíkokon átnyúlóan. Nehéz szavakba önteni a lényegét, de az az üzenete, hogy minden jó kép tulajdonképpen önarckép, akár szerepel rajta ténylegesen az alkotó, akár nem.

–Mennyire érzi sajátjának ezt a megközelítést, mennyire éli meg ugyanígy az alkotást?
–Nagyon fontos számomra a hitelesség, a valóság élménye, a befele figyelés. Talán meglepő, de az utolsó tíz év természetszerű rajzait mind a Sopron és Budapest közti vonatút ihlette: csak néztem ki az ablakon, és megéltem, hogy az ég, ami elém tárul, mozgalmasabb, mint a föld. Egy új természeti érverést éltem meg a felhők, az ég megfigyelése közben. Olyan mozgalmas, dinamikus, szervtelenül szerves világ tárul elém minden utazáskor, ami jelenleg csodálatos ihletforrást nyújt számomra. Végeláthatatlan téma. A dolgok ilyen letisztultak: egy egyszerű vonatutazásban meg lehet találni a csodát, a megismételhetetlent. Köves Andrea